

Groei van jonge medewerkers was het mooist, zegt 'Vincent van 't VeerHuys'

Hanneke en Vincent waren 20 jaar het gezicht van 't VeerHuys. Nu nemen ze afscheid na verkoop van het restaurant. Hoe was het werken met Beusichemse gasten en jonge medewerkers? En hoe brachten ze het steeds op al die sponsorhulp te geven in het dorp. Belangrijke vraag is ook: wat gaat het VeerHuys-stel doen?

Het marktante restaurant aan de oever van de Lek lonkt deze woensdag weer naar de pontgangers. Vincent zit bij de bar met laptop, papieren en telefoon. Een vertrouwd gezicht. Toch is het zijn laatste week van de overdracht. Het restaurant is verkocht. Nog erg onwerkelijk. Vincent: "Ja, ik beseft het wel, maar ik kan er met mijn gevoel nog niet bij. Het zal heel raar worden. Mijn dochter zei altijd dat ik Vincent van het VeerHuys ben, maar dat ben ik straks niet meer."

Vincent stemde in met een afscheidsinterview en dat uur gaat snel voorbij. Hij heeft veel anekdotes en kan er zelf vaak om lachen. Zo kennen we hem ook als gastheer.

Aan het eind van het gesprek bij de deur vragen we hem hoe hij aankijkt tegen de groei van de vaak bleue Beusichemse tieners die bij hem werken. Hij slikt even. Daar is hij het meest trots op van die 20 jaar. Dat hij er in het interview niet op kwam, bewijst wel dat hij het allemaal nog moet verwerken. "O, stom. Dat is echt een hoogtepunt voor mij. Het was geweldig om mijn collega's te zien groeien. Dat is het allermooiste. Als ik een oud-collega tegenkom en ze zegt dat ze in haar huidige werk denkt aan wat ze hier geleerd heeft en het plezier dat ze hier had. Dan heb je me echt. Dat vind ik zo mooi."

Eén van die Beusichemse tieners vertelde ons vooraf dat hij Vincent vaderlijk noemt, ook als hij een fout maakte. Veel Beusichemse vaders en moeders zullen beamen dat hun kinderen echt groeiden op deze werkplek. Vincent zegt dat hij altijd heel duidelijk is. Discipline, routine en plezier wil hij zien. Wel in die volgorde. "Plezier hebben is een belangrijke verklaring voor de cultuur hier. Dat wil zeggen, ik ben wel streng op routine en taken uitvoeren. Ik kan dan best iemand op zijn kop geven, maar als die routine er in zit, ontstaat er

vrijheid om plezier te hebben. Dat zit denk ik in de DNA van de medewerkers. Dat merken mensen die hier komen."

Hanneke (54) en Vincent (51) van de Weerd waren 20 jaar het gezicht van 't VeerHuys.

Dat er een leuke sfeer hangt, komt vooral door Hanneke, zegt hij lachend. "Nee, ik denk dat je merkt dat we steeds blijven terug grijpen naar de basis: wat is goed voor de klanten en de collega's? Dat is wat je nodig hebt om een horeca-ondernemer te zijn. En je moet open staan voor wat mensen zeggen. Je kunt altijd leren van mensen, ook als ze 16 zijn en hier komen werken. Ook zij kunnen je aan het denken zetten, waarom je iets altijd op die manier aanpakt."

Hij ziet nog een kracht van zijn team. De veelzijdigheid van de karakters. "Ik denk dat we veel verschillende collega's hebben. Dat is de kracht. Als mensen een praatje willen maken, doen ze dat vaak met mij. Andere collega's zijn misschien rustiger en hebben een klik met andere klanten. Zo brengen we allemaal iets speciaals. Ik moet er niet aan denken dat er 9 kloons van mij rondlopen. Ik zou er doodmoe van worden."

Terughoudend aan het begin

Hij vertelt ook een anekdote dat het bij de start nog niet gelijk Hosanna was. Twee collega's waren er al toen Vincent begon. "En die zeiden laatst, 'bij jou was alles zo vertrouwd'. En dan denk ik, dan ben je toch wel een stukje van de film vergeten. Want toen wij hier begonnen, waren zowel de mensen in Beusichem als onze collega's toch wel een beetje terughoudend. Wat mag, wat ik ook goed vind. En dat vertelde ik vanochtend toevallig weer. Ik kom zelf van de overkant he. Ja, Wijk bij Duurstede. Dat is voor de gemiddelde Beusichemmer wel heel erg ver weg. Maar wat het voordeel van Beusichem is, mensen kijken wel de kat uit de boom. Maar als je dan uit de boom bent, krijg je

dan ook wel vertrouwen. Dat is wel leuk. Kijk, je hebt ook mensen die zijn meteen heel enthousiast. Een soort vluchtige verliefdheid noem ik dat maar even. Die al snel elke dag komen eten. Maar Beusichemmers hebben gewoon wat meer tijd nodig."

Tot de laatste dag plezier hebben

Restauranteigenaar zijn is een way of life. Het gebeurt dat hij op straat loopt en mensen een reservering doorgeven. Hij is toch Vincent van 't VeerHuys? Dan volgt weer een mooie anekdote. "Ik heb wel eens gehad dat ik hier 's morgens om negen uur was. Dat is twee uur voordat wij opengaan. Maar ik dacht, nou ik kom even eerder. Dan kan ik even dat terras een keer extra schoonmaken. Toen werd ik weken later in Wijk bij Duurstede door een mevrouw aangesproken en die zei: ik vond dat je vrijdagochtend om negen uur erg serieus keek. Toen dacht ik. Volgens mij heb ik dat recht ook wel, toch? Om serieus te kijken af en toe. Maar mensen verwachten wel dat je de hele dag straalt. En ik vind zelf dat me dat goed gelukt is in de afgelopen twintig jaar. Dat heb ik ook wel geleerd van mijn ouders. Ik heb geprobeerd het iedereen naar de zin te maken. Dat is tot op de laatste dag mijn streven geweest. Ik heb me gerealiseerd dat dat vaak wel gelukt is, maar ook niet altijd. Maar ik kan wel zeggen dat ik het elke dag met veel plezier heb gedaan. Tot en met de laatste dag en daar ben ik echt wel blij mee."

Mensen in zijn omgeving veronderstellen dat hij het leventje wel beu is, maar die hebben het mis. Hij heeft er nog altijd plezier in, maar Vincent en Hanneke willen voorkomen dat ze er anders naar gaan kij-

Foto van het interieur in de jaren zeventig van 't VeerHuys.

't Veerhuys was een jeugherberg voordat het de functie van restaurant kreeg

Veer over de Lek met Jeugherberg en Camping - Beusichem (Gld.)

ken. "Mijn moeder zei altijd dat je beter 10 minuten te vroeg van het feestje kan vertrekken dan 5 minuten te laat. Ik vind dat zò kloppen."

Een andere vraag die hij vaak hoort, is wat hij nu gaat doen. "Ik zei tegen Hanneke dat het een beetje hetzelfde is als wanneer je gaat trouwen. Ben je een dag getrouwd, dan vraagt de helft zich af wanneer die baby nou komt, weet je wel? Blijkbaar doe je er alleen maar toe als je wat doet."

Hanneke en Vincent hakten anderhalf jaar geleden de knoop door. Daarbij maakten ze een afspraak. "Hanneke zei: 'oké, we gaan deze beslissing nemen, maar dat betekent dat we het eerst netjes gaan afhandelen. En dan pas gaan we bedenken wat we dan gaan doen.' En ik dacht, wat is dat nou voor een gek uitgangspunt? Ik moet natuurlijk dan wel voorbereid zijn op eventueel stoppen in 't VeerHuys. Maar gedurende dat proces dacht ik, dit is eigenlijk best een goede volgorde. Verstandig gezegd door mijn eigen vrouw. Dus ik heb tot nu toe niet bedacht wat ik ga dan doen. Natuurlijk ga ik wat doen. Maar ik zou niet weten wat."

Hij deed wel even een stage op een middelbare school waar hij kort aardrijkskunde gaf. Maar of het onderwijs zijn nieuwe doel wordt, weet hij niet op dit moment. "Ik zei tegen mijn dochter dat het iets

betekenisvol en zinvols moet zijn. Ik geef mezelf er twee maanden voor om uit te zoeken."

Je hield een middeleeuwse sage in leven door het verhaal van Jan van Renesse te blijven vermelden in je menukaart. Die ridder verdronk door het kapseizen van de pont in 1304. Dat paard zou nog steeds bij stormachtig weer gesignaleerd worden op zoek naar zijn baas.

"We hebben daar een pannenkoek naar genoemd, hè. Maar het paard is nooit gemeld, ook niet door onze koks die altijd nog wat na drinken. Er zijn een hoop dingen op de kaart die wij nog hebben overgenomen van de oude eigenaar. Wij wilden geen Zweedse pannenkoek, Mexicaanse of Franse pannenkoek. Wij wilden gaan voor iets meer lokale namen. Sterkedries is bijvoorbeeld de naam van de oude veerbaas."

Je hebt ook ontzettend veel gedaan voor het dorp met je sponsoring.

"Als mensen hier kwamen voor sponsoring zeiden ze weleens 'Ja, je zal wel denken daar ben ik weer' en ik dacht dat inderdaad wel eens. Maar wat ik daar leuk aan vind; er gebeuren natuurlijk zoveel dingen in de wereld. Grote dingen. Maar er zijn altijd mensen die zich vanuit hun overtuiging inzetten voor vaak hele kleine dingen. En dan denk ik. Hoe heet dat liedje van Bram Vermeulen? *Ik heb een steen*

verlegd. Je hoeft soms maar iets heel kleins te doen. Met de Oranjevereniging bijvoorbeeld, of met die senioren in de kerk. Dat die een lunch krijgen. Of bij BZS met de jeugddagen. Ik probeer wel altijd op een ondernemende manier te sponsoren. Als iemand zegt. Ik wil 100 euro hebben. Dat vind ik altijd een minder leuke vraag dan iemand die zegt. Heb je voor mij 100 frikandellen? Want die kan ik dan verkopen. Snap je? Dat vond ik altijd wel leuk."

Is Beusichem veel veranderd in die 20 jaar dat je hier zit?

"Ik vind de mentaliteit niet veranderd, de samenstelling wel denk ik. In het begin zeiden mensen uit Wijk bij Duurstede tegen me. 'Ga je naar Beusichem? Daar komt niemand. Maar diezelfde mensen zeggen nu tegen mij. Dat is ook een goed centraal punt. Het is altijd druk. Ja, dat was het in het begin ook niet hè. We zitten natuurlijk ook een beetje buiten Beusichem. En wat ik ook gewoon prettig vond van Beusichem. Er is ook gewoon een prettige sfeer tussen restaurants en cafés in het dorp. Het is niet zo dat we intensief samenwerken met concullega's en zo. Maar onderling is het ook altijd prima geweest. Ik heb ze niet als concurrenten gezien. Je ziet ook bij autobedrijven dat ze bij elkaar gaan zitten. Dat geldt voor horeca ook."

Dennis, Phine, Hanneke, Hugo, Vincent en Suzan poseren nog een keer samen voor 't VeerHuys.

Er zijn ook dieptepunten geweest zei je. Waar doel je dan op?

"We zijn drie collega's verloren. Allemaal bijzonder verdrietig. Ik wil er hier niet te diep op ingaan, ik hoop dat je dat begrijpt. Dat blijft je bij."

De nieuwe eigenaar is even oud als jij toen je hier begon, zei je. Heeft horecazaken in de Verenigde Staten en start nu hier. Gaat hij jouw rol overnemen of wordt het anders?

"Ik verwacht dat het niet veel verandert. Het klopt wel dat hij mijn rol gaat overnemen op zijn eigen manier. Ik was niet het enige gezicht van 't VeerHuys. Mijn collega's zijn dat ook wel. De meeste werken hier al vijftien of achttien jaar. Die zijn ook onderdeel van 't VeerHuys. En ik denk dat hij dat ook ziet. Kijk, wat ik dan helemaal heel prettig vind. Hij wil het gewoon rustig bekijken. Hij praat gewoon met alle collega's. Waarom doen we dit, waarom doen we dat? Natuurlijk heeft hij wel een mening. Maar hij begint gewoon rustig. Hij pakt het op de Beusichemse manier aan."

